

1. Розкрити сутність гносеології й етики І.Канта

Кант обґрунтовує, що пізнання є головним видом людської діяльності, і це положення фундамент обґрунтовується. Пізнання пов'язане з освоєнням всього людського досвіду конкретною людиною. З пізнанням пов'язана можливість ототожнення або збігу кожного окремого людини з усім людством і в цьому полягає потенціал людини і його безмежні можливості. Формування особистості пов'язане з пізнанням, тобто особистість формується в процесі освоєння людського досвіду. Кант ставить питання про діалектику пізнання, говорячи про два поняття: суб'єкт і об'єкт пізнання, ці поняття складають діалектичну протилежність, протиріччя пізнання. Суть цієї діалектики: провідним началом, джерелом пізнання є не об'єкт, а суб'єкт пізнання. Саме суб'єкт перетворює об'єкт, обставина суб'єкт підпорядковує собі об'єкт і переводить енергію об'єкта, в свою власну. Ставиться питання про структуру суб'єкта пізнання. Тут виділяються два рівні: 1) Психологічний рівень пізнання. Тут мається на увазі якість органів почуттів і відповідні завдання (чутливість, допитливість і т.д.). 2) додосвідний рівень, вроджений (трансцендентний). Це рівень, в якому існують такі задатки як почуття простору і часу, відчуття дому і т.п. Одним з найважливіших питань теорії є такі. як питання про щаблях, етапах пізнання, про критерії пізнання. Пізнання складається з 3-х етапів: - етап чуттєвого пізнання; - етап розуму, розумової діяльності; - розум. Критерієм пізнання є практика, пов'язана з перетворенням людського розуму. Вищий критерій пізнання – етап перетворення людського розуму. Створення в голові людини нових ідеальних об'єктів, ідей і понять, особливо таких ідей, які є провідними в розвитку всього людства, ідея бога і ін ідеї. Ідеї і є кордоном пізнання, межею. Кант перший хто позначає межі пізнання. У той же час можливо і повне пізнання дійсності. Таке пізнання можливе з тими об'єктами, які створив сам чоловік. Кант визначає дані об'єкти пізнання як «речі для нас». Це поняття відображає світ, що існує за межами ідей, як світ протилежний людині, світ непізнаного. Провідні ідеї є джерелом і основою віри.

2. Визначити основні ознаки суб'єктивного ідеалізму Й.Г.Фіхте

Фіхте відкинув «річ у собі» і створив систему суб'єктивної ідеалістичної діалектики, вихідним поняттям якої є самосвідомість, «Я», а її головною властивістю -- діяльність. «Я» -- це єдина реальність, всемогутня творча сила, яка кінець кінцем співпадає із самосвідомістю всього людства. Фіхтеанське «Я» є не тільки розум, але і воля, не тільки пізнання, але і дія. Однак розуміння активності суб'єкта у Фіхте має суб'єктивно-ідеалістичний характер, оскільки він заперечує об'єктивну основу людської діяльності, зовнішній світ. «Діяльність» у Фіхте не виходить за межі самосвідомості, це абстрактно-теоретична діяльність.

Суб'єктивний ідеалізм Фіхте має волюнтаристський характер, оскільки філософ ототожнює розум і волю. Суб'єкт, за Фіхте, створює весь об'єктивний світ. Ніщо інше, не залежне від суб'єкта, не існує.

3. Стисло розкрити сутність філософії об'єктивного ідеалізму та діалектики Г.В.Ф.Гегеля

Фундаментальним поняттям гегелівської системи є об'єктивно існуючий абсолютний дух - універсальна духовна субстанція світу, яка розвивається відповідно до об'єктивних законів діалектики. Суть основоположного принципу і всієї системи Г.В.Ф. Гегеля полягає у тому, що він розглядає мислення не як відображення у свідомості людини об'єктивно існуючого зовнішнього світу, а як мислення самого мислення, що нібито існувало перед тим, як виникли світ і людина. Природа у всій її багатоманітності, суспільство, людина та її діяльність — все це, з погляду гегелівської системи, є не що інше, як еманация абсолютної ідеї. Різниця між його системою і християнською технологією є зовсім незначною.

Абсолютна ідея розкриває свій діалектичний зміст поетапно:

Філософська система Г.В.Ф. Гегеля, що відбиває етапи розвитку абсолютної ідеї:

1 етап - Логіка- «Наука логіки»: вчення про буття, вчення про сутність, вчення про поняття

2 етап - Філософія природи- Філософія природи: механіка, фізика, органічна фізика.

3 етап - Філософія духу: Суб'єктивний дух, Об'єктивний дух, Абсолютний дух.

4. У чому сутність гуманістичних засад філософії Л.Фейербаха?

Велике значення для розвитку світоглядних засад культури ХІХ ст. набула антропологічна концепція , в якій обстоювалася необхідність поєднання інтересів кожної людини і суспільства. Щасливою людина може бути тільки при існуванні відповідних умов. Л. Фейербах наголошував, що умови життя мають бути людськими.

5. Яким є внесок у класичну німецьку філософію В.Ф.Шеллінга?

Філософська програма Шеллінга полягає в примиренні протилежностей — суб'єктивного і об'єктивного, ідеального і реального, кінцевого і нескінченного. Звідси - «потреба в філософствуванні» з метою створення «істинної філософії». Хоча Шеллінг наголошує на рівноцінності протилежних моментів, усе ж відчувається пріоритет ідеального, духовного. Це проявляється в підкреслюванні автономії «Я» (завдяки свідомості «Я»

стоїть над речами). Природничі науки постачають лише матеріал, який філософія повинна домислити, сформулювати. В натурфілософських працях Шеллінг керується впевненістю, що в природі панує принцип «полярності» та «градації». Згідно з принципом «градації», природа розуміється як система ступенів, у яких нижчий ступінь завжди є основою для вищого. Великого значення при цьому надається аналогії, зміст якої передано тезою: основоположна полярність підлягає постійній «метаморфозі».